NAŠA SKUPNOST

glasilo szdl ljubljana moste-polje

XI. LETNIK 3. ŠT.
MAREC 1970
Cena 30 par

Razvojni program komunale na rešetu

Komunalni prispevek in naš žep

Po temeljiti razpravi so se odborniki občinske skupščine Moste-Polje na 9. seji obeh zborov odločili za sprejem razvojnih načrtov, ki so jih ljubljanskim mestnim skupščinam predložila komunalna podjetja Mestni vodovod, Kanalizacija in Snaga. Odborniki so s tem tudi potrdili napovedane podražitve, ki jih predlagajo omenjene komunalne organizacije. Z uresničitvijo teh razvojnih načinov bodo omenjene komunalne organizacije zadovoljile hitro rastoče potrebe mesta po teh komunalnih uslugah.

Razvojna programa Mestnega vodovoda in Kanalizacije sta v skladu z elementi generalnega urbanističnega načrta Ljubljane in pomenita pomemben prispevek k prizadevanju za perspektivno in kompleksno urejanje mestnega zemljišča na območju mesta. Ta dva načrta zagotavljata oskrbo mesta s pitno vodo in ustrezno odvajanje odpadnih in meteornih voda.

Stanje vodnih virov in oskrba mesta s pitno vodo v prihodnjih letih narekujeta takojšnjo določitev o bodočem preskrbovanju. Sam program je razdeljen na dva dela: srednjeročni, ki je pogojen z etapno gradnjo sosesk, in dolgoročni, ki upošteva perspektive deficitarnosti v oskrbi s pitno vodo. Sedanji viri pitne vode bodo mestu zadoščali le do 1977 in bo treba zato v prihodnjih letih resno razmisliti o novih zajetjih na Sorškem polju, graditi nove rezervoarje ali obogatiti podtalnico v Klečah. Poraba vode po sedanjih trendih kaže, da bo nastal vodni deficit v najmanjšem

(Nadaljevanje na 2. str.)

Šola v naravi

Sredi sončnega dne smo se učenci petih razredov osnovne šole Vide Pregarc z avtobusom pripeljali iz Ljubljane na Travno goro.

Travna gora je podaljšek grebena Velike gore v severozahodni smeri. Na Travni gori stoji lep turistični dom s prenočišči in z vso oskrbo; odprt je vse leto. V bližini doma stoji še stara lovska koča. V okolici doma so lepe možnosti za smuko, posebno pa za lovni turizem, saj skrivajo okoliški gozdovi najrazličnejšo divjad — od polhov do volkov in medvedov. Dom na Travni gori, ki ga oskrbuje Turistično društvo Sodražica, ima šestdeset skupnih ležišč in osem sob z osemindvajsetimi posteljami.

Travna gora je pomembna tudi iz let NOV, ko so se tam mnogokrat zadrževale partizanske brigade in kurirji. Leta 1941 je bila tam ustanovljena Ribniška četa, ki je bila ena prvih slovenskih enot. V domu je tudi žig transverzale kurirjev in vezistov NOV.

Sneg je pobralo skoraj po vsej Sloveniji, le na Travni gori ga je ostalo toliko, da smo se po krpah lahko smučali.

V domu smo bili razdeljeni po sobah. Naša soba je dobila ime »Ledeni kristali«, druge pa so se imenovale »Snežinke«, »Biseri« in »Kamikazi«. Pri smučanju smo bili razdeljeni v štiri skupine. Najprej smo se učili smučati naravnost. Zatem je sledil plug, smuk poševno in končno še paralelni zavoj.

V domu smo preživeli osem dni. Naučili smo se smučanja. Vsak večer smo imeli zabavo. Sestavili smo tudi svojo himno z naslovom Na Travno goro. Tovarišice so bile z nami zelo dobre. Kljub temu, da nam je bilo včasih malo dolgčas, so nam večkrat pripravile kako presenečenje. Tako nam je čas hitro mineval. Posebno smo bili presenečeni in veseli, ko nas je obiskal tovariš ravnatelj.

Kmalu je prišel trenutek, ko smo se morali posloviti in zapustiti Travno goro. Vsi veseli smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano in srečno prispeli domov.

V mojem transverzalnem dnevniku pa se je število žigov povečalo še za žig s Travne gore.

Darija Burger

Kurirčkova pošta

Kakor vsako leto, bo tudi letos na Jančah pred spomenikom padlih borcev II. grupe odredov 13. maja ob 11. uri sprejem kurirčkove pošte. Od tu bodo pionirji naše občine ponesli pošto dalje in jo 15. maja ob 10. uri predali pred spomenikom padlih železničarjev na Zaloški cesti pionirjem iz Centra.

25-LETNICA OSVOBODITVE

PO POTEH PARTIZANSKE LJUBLJANE
LJUBLJANA, 10. MAJA 1970

Poleg čestitke ob rojstnem dnevu maršala Tita bodo pionirji pisali tudi spise o temi TO JE MOJA DOMOVINA. Komisija bo najboljše prispevke ocenila in jih tudi nagradila ter objavila v našem glasilu.

Zaključna prireditev kurirčkove pošte bo na Pokljuki 23. maja ob 11. uri. Tej slovesnosti bo prisostvovalo prek 6000 pionirjev iz vse Slovenije.

Mladina na Kodeljevem

V zadnjem času mladinski klub Slovan na Kodeljevem, dokaj uspešno deluje.

— Vsak teden ob petkih so na sporedu kino predstave, ki so dobro obiskane; mladinci si radi ogledajo filme, saj so vstopnice cenejše in repertoar filmov je zelo dober. Zadnje čase smo imeli priliko videti v klubu: Junaki velikih dirk, Banda Al Kapone, Darling, Roke kvišku Freddy, Ducat umazancev, Jaz samostojna ženska idr.

— Vsako sredo je v klubu ob 19,30 na programu potopisno predavanje. Zadnje je imelo naslov Ljubljana nekoč in danes. Tov. Svetozar Guček je vse prisotne popeljal po Ljubljani z diapozitivi, ki jih je posnel pred petnajstimi leti in z diapozitivi, ki jih je z istih mest posnel pred kratkim.

— Ob sobotah in nedeljah je v klubu spoznavni večer moderne glasbe s plesom, ki ima že udomačeno ime v Ljubljani, predvsem pa na Kodeljevem in v Mostah; disko klub Stala. Malce nenavadno ime, vendar je to čisto običajen in prijeten disko klub, kjer je ozračje drugačno, kakor je o njem slišati po terenu.

V programu pa ima mladinski klub večjo akcijo; in sicer srečanje z mladimi v mladinskem klubu Idrija, kjer se bodo pomerili v rokometu in šahu, ter priredili za Idrijčane disko klub. Povratno srečanje bo na Kodeljevem sredi maja.

A. K.

Prisluhniti težnjam in zahtevam terena

1. Številne javne razprave v preteklem letu predvsem o osnutkih bodočih zakonov ali o drugih važnih področjih družabnega življenja, sodelovanje občanov na teh razpravah, zavzetost in rezultati govorijo o nadaljnjem razvoju samoupravljanja in vse večjem prenosu odgovornosti za sprejem in izvajanje posameznih zadev na občane.

2. Glavni nosilci in organizatorji, ki so usmerjevali razprave in zavzemali stališča do posameznih predlogov in rešitev, so bili Socialistična zveza in njene organizacije. Občinske konference socialistične zveze so bile istočasno tudi tisti dejavnik, ki je odrejal širino, intenziteto in še marsikaj pri teh razpravah.

3. Nekatere teh razprav še trajajo in terjajo od vseh resen pristop in sodelovanje, da bi bili končni rezultati in rešitve čim boljše in uporabnejše za tako širok krog, kot je hitro razvijajoča se samoupravna družba.

4. Preden preidemo na konkretno, moramo poudariti, da je delo občinskih konferenc SZDL odvisno od cele vrste razmer, ne nazadnje tudi od aktivnosti in sposobnosti njenih organov. Vendar pa kljub temu niti preteklega delovanja niti bodočih oblik dela ne bi smeli presojati na podlagi te omejitve.

5. Majhno število razprav o gospodarjenju z gozdovi, o kulturnih skupnostih, o pokojninskem in zdravstvenem zavarovanju kmetov itd... v občini Ljubljana Moste-Polje zastavlja nekatera vprašanja, na katera bo morala v prihodnjem obdobju (še posebno ob tezah »SZDL danes«, ki predvidevajo mnogo širši, čvrstejši in neposrednejši stik s članstvom ozroma terenom) s konkretno prakso tako ali drugače odgovoriti. Postavlja se vprašanje kako in kje organizirati razprave o kulturnih skupnostih. Samo v večjih urbaniziranih središčih, kot Moste, Kodeljevo in morda še Polje? Zato ker v teh predelih živi več »potrošnikov« kulture oziroma so bližje SNG kot npr. Dolsko, Senožeti itd., kjer že vrsto let prav uspešno delujejo igralske in kakšne druge kulturniške skupine. In če se zopet povrnemo k javni razpravi o gozdovih in starostnem ter pokojninskem zavarovanju ter še enkrat podčrtamo življenjski interes tistih, ki se jih take razprave oziroma osnutki neposredno dotikajo — so tri javne razprave in morda seja na IO dovolj, da osvetlijo problematiko pred vsemi zainteresiranimi?

Najboljši odgovori zastavljajo zopet nekaj vprašanj.

Ali je subjektivna presoja vodstva vedno že tisti dovolj objektivizirani kriterij, ki odloča o postopku obravnava ali neki problematiki? Občinska konferenca, izvršni odbor, krajevna organizacija ali več organizacij skupaj?

6. V ta premislek bodo morali spadati tudi izgovori o majhni udeležbi, nezainteresiranosti itd. Politično delovanje mora voditi račun o interesih sprejemljivosti in o privlačnosti posameznih tem. Menimo, da bo morala v bodoče občinska konferenca oziroma njeni organi temeljito premisliti za kakšno obliko in obseg dela ali razprave se bo odločila.

V razpravah o tezah »SZDL danes« se je zelo jasno pokazalo, da obstoja velik interes za teze, vendar v transformirani obliki skoz konkreten program občinskih konferenc, republiške konference, področnih klubov, sekcij itd. To pa kaže, da je marsikdaj problem pravzaprav na drugem bregu pri samem vodstvu SZDL in nesposobnosti organizirati delo tako, da bo občan videl in realiziral svoj interes, če se bo vključil. Pri tem se izredno aktualno postavlja vprašanje organiziranja in delovanja sekcij. Občinske konference bodo morale veliko bolj subtilno prisluhniti potrebam in težnjam terena. In v tej zvezi bo treba veliko pozornost posvetiti organiziranju občasnih problemskih sekcij, ki bodo organizirale in združile vse, ki bodo hoteli razpravljati o posameznih aktualnih stvareh ali organizrati širše razprave na terenu. Izredno važen pri tem je tudi stalni kontakt s poslanci in odborniki, ki bi morali občana tekoče obveščati o uresničevanju sprejetih stališč in biti v nekem smislu komunikacija zahtev in sugestije občana ter predstavniških teles. Tako bo bolj objektiviziran tudi proces odločanja o oblikah in vsebini dela občinske konference socialistične zveze, ki bo vse bolj postajala široka tribuna občana.

Kolinska tovarna kot pokrovitelj

Že skoraj osem let traja sodelovanje med delovnim kolektivom Kolinske in pionirskim odredom osnovne šole Zalog. Ob pomembnih državnih praznikih prirejajo mladi kulturniki za ta delovni kolektiv samostojne akademije s sporedom pevskega zbora, dramske skupine in folkloristov. Delovni kolektiv Kolinske, pokrovitelj nad tem prizadevnim pionirskim odredom, skrbi, lahko bi rekli bedi nad njimi ter jim finančno pomaga.

Vsako leto podari kolektiv šoli ob novem letu nova učila v vrednosti okoli 1.500 dinarjev. V preteklem letu pa so pionirji šole Zalog dobili od Kolinske kompletno opremo za šolsko restavracijo v vrednosti prek 5.000 dinarjev.

Šola ceni to prizadevanje delovnega kolektiva Kolinske in njenih samoupravnih organov ter se jim zahvaljuje za izdatno pomoč, ki presega mentorstvo.

Pripis: Koliko je takih uspešnih sodelovanj med gospodarsko organizacijo na eni ter šolo in prosveto na drugi strani?

Vilko Sluga

V Mostah več kot samo nova gostilna

KRPAN V LJUBLJANI

KONČNO SO SE TUDI MOŠČANI IN KODELJEVČANI DOKOPALI DO PRIJETNEGA LOKALA — ZAČETEK JE NADVSE OBETAJOČ — SLADOKUSCI BODO PRIŠLI NA SVOJ RAČUN.

Večkrat smo z raznih strani slišali upravičene pripombe, da v Mostah ni poštenega lokala, v katerem bi se človek v družbi ali sam prijetno počutil. Najbrž je bilo v tem precej resnice. Končno smo pa le tak lokal dočakali.

Gostinsko podjetje Figovec je ob podpori občinske skupščine Ljubljana Moste-Polje nedavno tega odprlo Ob Ljubljanici 24 svojo novo, zelo lepo opremljeno gostilno Krpan.

Cene v Krpanu so dokaj »zasoljne« in najbrž to odganja nadležne pijance od njihovega bifeja

Celotna investicija je veljala 1,500.000 din. Od tega je občinska skupščina prispevala 200.000 dinarjev.

Štefan Glavač, direktor gostinskega podjetja Figovec, ki je obenem tudi upravnik te gostilne, je zelo prijeten sogovornik. Govori tiho in umirjeno, vsaka beseda, ki jo izreče, je dobro pretehtana. Čeprav še mladosten, ima za seboj že 16 let prakse v gostinstvu in še 5 let šolanja v tej stroki povrhu.

»Prvi vtisi,« nam je zaupal, »so nad našimi pričakovanji. Nekateri ljudje so sprva imeli pomisleke glede lokacije, češ da ni najprimernejša. Toda vsaka bojazen glede obiskov se je kaj kmalu pokazala kot odvečna...«

V gostilni točijo samo izbrana vina, med njimi prvovrstna bizeljska, ki so pri nas (in tudi v svetu) zelo cenjena. Podjetje ima pogodbo z bizeljskimi vinogradniki in jih tudi kreditira. Tako so samo enemu vinogradniku v dveh letih odmerili 3 stare milijone dinarjev kreditov, ki pa jih mora uporabiti za preureditev vinogradov. Za letos predvidevajo, da bodo iz tega znanega vinorodnega kraja dobili 3 vagone vina. Polne sode vina v jeseni posebna komisija zapečati, vzorce pa pošlje analizirati. Potem vino stalno kontrolirajo. Glede originalnosti vin se strogo držijo zakonskih predpisov. Če bi točaja zalotili, da bi sam dolival vodo v vino, bi ga takoj odpustili. V »Krpanu« imajo kuharje, ki se dobro spoznajo na gastronomsko umetnost in zadovoljijo še tako izbirčnega sladokusca. Pozimi so na voljo krvavice, pečenice, bujta repa (prekmurska specialiteta iz kuhane repe, prosene kaše in svežega svinjskega mesa), domače klobase, salame, tlačenke, žolice, predvsem pa prekmurske gibanice.

Cene so res nekoliko višje kot v drugih moščanskih lokalih, zato pa so v skladu z renomejem tega zelo prijetnega lokala. Oglejmo si nekaj številk: turška kava brez smetane stane 1,20 din in s smetano 1,50 din, liter bizeljčana velja 10 din in liter pristnega kraškega terana 16 din, tatarski biftek 20 din itn.

Podjetje vse svoje osebje šola v gostinskih šolah na svoje stroške.

»Žame«, pravi direktor Štefan Glavač, »ni najbolj bistveno, ali ima natakar visoko izobrazbo, je pa sicer neroden in mu manjka srčne kulture. Pri strežaju vrednotim predvsem to, da zna vzpostaviti z gostom prisrčen stik. Zato ni brez osnove trditev, da gostu včasih več pomeni natakaričin prisrčen nasmešek kot pa tisto, kar prinese na mizo.

Gostišče »Krpan«, ki ima — mimogrede povedano — zelo skromen naziv gostilna, je zelo funkcionalno in moderno opremljeno. V zgornjih prostorih je jedilnica za približno 60 ljudi. Spodaj je bife in še ena manjša soba. Obe sobi sta prav primerni za manjše ali večje zaključene družbe od 15—60 ljudi (ženitovanja, jubilejne proslave, za razgovor poslovnih partnerjev ipd.). Zelo posrečene in domiselne ilustracije za strop in stene je izdelal akademski slikar Janez Gruden; za motive so mu bili Levstikov Krpan, škofjeloški kruhki in stare kmečke skrinje... Vse te motive je seveda po svoje stiliziral.

V sodobni in moderno opremljeni kuhinji dnevno pripravljajo številne specialitete

Poleti bodo pred lokalom uredili parkirišče za 16 avtomobilov, na dvorišču pa vrtno restavracijo s 120 sedeži. Mimo tega pripravljajo tudi posebno presenečenje. Kaj? to pa je za sedaj še poslovna skrivnost.

Na koncu naj zapišemo, da si podobnih gostinskih lokalov v Mostah še želimo!

Občinska konferenca SZDL ocenila javne razprave o statutih

Dobra udeležba - tehtni predlogi občanov

JAVNE RAZPRAVE O STATUTIH SE JE V OBČINI UDELEŽILO OKROG 2.500 OBČANOV ALI DESETINA VSEH VOLIVCEV — VEČJA UDELEŽBA TUDI NA MESTNEM OBMOČJU OBČINE — SKUPAJ SKLICANIH 29 ZBOROV VOLIVCEV.

Vse kaže, da je bila udeležba občanov na januarskih zborih volivcev o statutih proti pričakovanju zelo dobra, kar je posledica solidnih organizacijskih priprav in zanimanja občanov za vprašanja, ki so bila na dnevnem redu. Zlasti velja omeniti, da se je izboljšal starostni sestav udeležencev zborov volivcev v korist mlajših ljudi.

Razveseljiva je ugotovitev, da je bilo tokrat v Mostah, Zeleni jami in v Novih Jaršah na zborih precej več volivcev kot prejšnja leta. Zlasti dobro so bili zbori obiskani v Zadvoru, Sostrem, Dobrunjah, v Zg. Kašlju in Hrušici. Najbolje so se seveda zopet odrezali — kot je že tradicija — hriboviti predeli občine. Naj omenimo samo Vinje, Javor, Dolsko, Janče, Lipoglav, Prežganje in druge hribovske vasi, v katerih je ponekod udeležba dosegla tudi 33 % volivcev.

Zanimivo je, da so občani na mestnem območju več razpravljali o statutih in manj o problematiki krajevnih skupnosti, medtem ko je bilo na podeželju obratno. Zelo živahne razprave o statutih so istočasno potekale tudi v občinski statutni komisiji, v nekaterih svetih in na seji občinske skupščine, v izvršnem odboru občinske konference SZDL, v krajevnih političnih in še v drugih organih.

Vse te javne razprave so znova potrdile, da občani sprejemajo tako komunalno ureditev v Ljubljani, ki je bila predložena v osnutkih statutov. V razpravi je bila vseskozi prisotna misel, da materialnih in drugih problemov ni mogoče uspešno reševati samo z rušenjem obstoječega komunalnega sistema v Ljubljani, temveč samo z dograjevanjem le-tega.

In še na nekaj je opozorila javna razprava: da se mestni in občinski problemi lahko rešujejo samo v medsebojnem družbenem dogovoru in ob upoštevanju načela, da je za opravljanje skupnih mestnih zadev pristojno mesto kot posebna družbenopolitična skupnost, za vse druge zadeve pa občina. Občani so se ponovno izrekli za načelo, da pri nadaljnjem razvijanju družbenoekonomskih odnosov v Ljubljani ne kaže omejevati vloge občin.

V javni razpravi je bilo podano tudi nekaj dodatnih predlogov in pripomb na oba statuta, ki bosta predložena občinski in mestni statutni komisiji. Komisije bodo pri dokončnem oblikovanju statutov te predloge morale upoštevati.

Na konferenci so spregovorili tudi o predlogu družbenega načrta občine za leto 1970, ki bo dan v javno razpravo na zborih volivcev, in sprejeli začasni pravilnik občinske konference SZDL.

Komunalni prispevek in naš žep

(Nadaljevanje s 1. str)

primeru hitrejše gospodarske rasti, stanovanjske graditve ipd. Zato bo treba takoj pričeti z zbiranjem sredstev, ki naj bi zagotavljali predvideno enostavno in razširjeno reprodukcijo mestnega vodovoda.

Neusklajeno z mestnim razvojem je bilo tudi dosedanje opremljanje mestnih zemljišč s kanalizacijskim omrežjem, ki je zaostajalo za oskrbovanjem mesta s pitno vodo. Neugodno razmerje kanalizacijskega omrežja do vodovodnega opozarja, da je treba čimprej uresničiti predvidene naloge, to je gradnjo primarne kanalske mreže, sočasno gradnjo kanalizacijske in vodovodne mreže v novih soseskah ter dograditev kanalskega sistema na dosedanjih mestnih območjih. Posebno skrb bi morali posvetiti gradnji sodobne čistilne naprave, ki naj zagotovi čiščenje odpadnih voda.

Občinske skupščine so med drugim dolžne zagotoviti odlagališča za smeti in odpadke, ki jih Snaga ne odvaža ter tako onemogočiti tako imenovana »črna odlagališča«. Ker je splošno odlagališče ob Cesti dveh cesarjev precej oddaljeno, nastajajo »divja odlagališča smeti in vsekakršnega materiala«. Vsaka občina ima svoje odlagališče (Moste — Zajčja dobrava in Zg. Kašelj), za kar bi morale preskrbeti tudi ustrezna zemljišča.

Novi razvojni programi zahtevajo formiranje cen, ki bodo zagotovila akumulacijo v taki višini, kot jo zahteva izvajanje razvojnega programa. V razpravah je bilo izraženo, naj bi se cene oblikovale na osnovi izvršenih kalkulacij v soglasju z občinskimi skupščinami. Istočasno se je razprava nagibala k stališču, naj tudi široka potrošnja krije resnične stroške. Taka stališča so tudi v skladu z resolucijo o ekonomski politiki, saj bi vzdrževanje dosedanjih razmerij med plačevanjem uslug gospodarstva in gospodinjstev pomenilo še močnejšo obremenitev gospodarstva ter nadaljnje regresiranje osebnega standarda.

Po sedanjih predlogih naj bi se cene za m^3 formirale na 80 din kanalske pristojbine za porabljeni m^3 vode pa bi znašala 81 din. Ta cena temelji na plačevanju resničnih stroškov in pomeni premik dosedanjega razmerja v ceni med gospodinjstvi in gospodarstvom od 1 : 3 na 1 : 1,37. Podoben premik karakterizira tudi nova cena za usluge Snage, ki bo po novem predlogu odvoz smeti obračunavala po 0,01100 din za m^2 stanovanjske površine ter 0,1400 za m^2 poslovne površine.

Na seji so opozorili še na problem novih naselij, ki se ne priključujejo na kanalsko omrežje in tako zastrupljajo podtalnico. Posebno so poudarili, da so programi razvoja zadnji vlak, ki naj bi mestu zagotovil normalen razvoj in potrebam ustrezen komunalni standard. Na koncu razprave so odborniki predlagali, da tudi druge komunalne organizacije predlože predvideno podražitev za svoje usluge z ustreznimi programi in utemeljitvami občinskim skupščinam v razpravo in morebitno potrditev.

P. P.

Spreminjanje interne zakonodaje: za in proti

Ob uveljavljanju XV. ustavnega amandmaja se človeku nehote vsiljujejo misli in pomisleki o tem, ali smo se temu novemu fenomenu v delovnih organizacijah dovolj energično in premišljeno lotili realizacije interne zakonodaje (ki sicer le formalno jamči načela samoupravne organizacije, poslovanje itn.) ter dalje, ali sta dogovor in formulacija naših konceptov resnično hotenja in jamstva, da se v življenju delovne organizacije nekaj spremeni. Za take in podobne pomisleke imamo dovolj opravičil in dejstev. Naj jih nekaj navedemo.

Mnogi kolektivi so se lotili popravkov ali sestave povsem novih statutov tako, da so to delo prepustili enemu ali kvečjemu dvema strokovnima delavcema, ki sicer lahko po svojih najboljših sposobnostih kreirata najvažnejši predpis podjetja. To sicer še ni nič slabega, če se ne bi ob tem tudi vse skupaj končalo. Izdelan predlog statuta potuje po najkrajši poti do delavskega sveta, kjer je predlog brez poglobljene razprave običajno sprejet.

Bolj drastičen primer iz naše občine je naslednji. Stališče vodilne skupine v nekem podjetju, ki ima zaradi poslovnih uspehov tudi velik ugled in vpliv v kolektivu, je, da statuta ali kakršnegakoli internega akta podjetja sploh ne kaže spreminjati, ker je že dosedanja zakonodaja tako popolna in brezhibna, da ne more prispevati kaj novega k nadaljnji samoupravni organizaciji.

Primerov, ko se vodi odkrit ali zakulisni boj za to, kako bodo v statutih razmejene pristojnosti individualnih izvršilnih organov, kakšen vpliv bo imel direktor podjetja na kolektivne izvršilne organe, kakšna bo kadrovska sestava odborov ali komisij, ali bodo v odborih in komisijah pretežno vodilni delavci ali ne itn. — takih primerov pa je mnogo več. Neenotna stališča do posameznih vprašanj se ponekod bolj, ponekod manj zaostrijo.

Samoupravljanje ponekod tolmačijo po svoje in je teh tolmačenj več. Zlasti so poenostavljena pojmovanja odgovornosti in je v mnogih primerih odgovornost reducirana na nekaj oseb ali pa odgovornost tolmačijo tako, da so kot samoupravljavci vsi enako odgovorni in da morajo posledice slabega gospodarjenja čutiti vsi enako.

Zmeda in svojevrstno tolmačenje smisla ustavnega amandmaja v nekaterih delovnih organizacijah ne vodita nikamor. Spreminjanje in boj z napačnimi teorijami in mnenji pa niso lahke naloge, še posebej takrat, kadar zastopa zdrava stališča le nekaj delavcev »pri vrhu«, do ostalega kolektiva pa razprava sploh ne seže. Zlasti v takih primerih bi morali sindikalna organizacija in organizacija ZK odločneje nastopiti, če ne bi bilo nasploh prav in nujno, da akcijo okoli spreminjanja interne zakonodaje vodi izvršni odbor sindikalne podružnice. Tako so se v nekaterih delovnih organizacijah izognili mnogim nevarnostim, saj je sindikat prevzel iniciativo in odgovornost, da je akcija spreminjanja interne zakonodaje kontrolirana, da je o tem delovna skupnost sproti obveščena, da se še pred dokončnim formuliranjem statuta upošteva tudi mnenja in predloge širšega kroga delovnih ljudi.

Ne trdimo, da je to edina in najzanesljivejša pot, ki vodi iz zadrege in jamči, da bo odnos do uveljavljanja XV. amandmaja in spreminjanja zakonodaje podjetja najboljši. Vsekakor pa bi bilo neodpustljivo, da bežimo od resnice. S tem bi že na samem začetku porušili vse možnosti in poti, k vodijo k temu, da bo samoupravni sistem ekonomsko, poslovno in demokratično učinkovit, v katere naj bi vladali odnosi enakopravnih sodelavcev, ki s sredstvi gospodarijo in si delijo dohodek na temelju vloženega dela. Teženj birokratizma je pač preveč, da bi ob tem zamižali in prepustili pobudo pri sestavi najpomembnejših samoupravnih predpisov tistim, ki bi se z novimi določili kvečjemu opomogli, samoupravni sistem pa ovrednotili le kot politično institucijo, ter ga odvojili od gospodarjenja.

Večer Prešernove besede v Zalogu

Tudi v Zalogu nismo pozabili našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna. Igralci in igralke DKD Svobode Zalog, ki jih že vrsto let uspešno vodi — kljub mnogim težavam in oviram — Janez Lukančič, so pod njegovim vodstvom pripravili prav prijeten program.

V uvodu so dekleta zapela Luna sije..., medtem ko je igralec recitiral sonet O Vrba ... Izredna poživitev! Seveda pa ni manjkalo Zdravljice, Povodnega moža, soneta Mementomori in drugih znanih pesmi.

Prireditev je bila v mali sejni dvorani zadružnega doma Zalog.

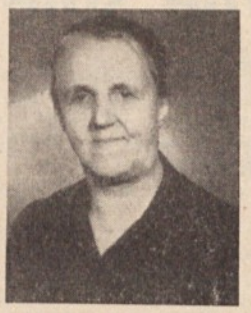

MARIJA KEFER

Vztrajati pomeni zmagati — premagati tudi smrt

Vsaka vojna še najbolj oropa in prizadene materino srce. Tako je bilo v bližnji in daljnji preteklosti, tako je danes in tako bo tudi v bodoče. Naravnost pretresljiva so pričevanja mater, ki so izgubile svoje drage, pa najsi je šlo za majko Jugovićev, simbol usode vseh mater padlih za svobodo naših narodov, ali za Biafranko ali pa za mater Vietnamko.

Malo je umetnikov, ki so s peresom, čopičem ali dletom vsaj približno upodobili vso bolečino in tragiko materinega izraza ob izgubi njenih najbližjih. Ona je kot boginja večna varuhinja domačega ognjišča. In zato ljudski rek, da mati pri hiši podpira tri vogale, ni brez osnove.

Enaka usoda številnih mater, ki so v zadnji vojni izgubile svoje može in sinove, je doletela tudi štirinsedemdesetletno Kefrovo mamo iz Pugljeve ulice na Kodeljevem. Od tistega usodnega in mračnega septemberskega dne leta 1942, ko so ji fašisti na domačem dvorišču v Hrušici ustrelili moža in sina (oba Lojzeta), jo je zagrnila neizmerna žalost. Toda komaj so se posušile solze na njenem zgubanem obrazu, že je zvedela žalostno novico, da ji je nekje v Gorskem Kotarju padel najstarejši sin Vlado. In leta 1944 je zgubila še najmlajšega sina Marjana. Junaško je padel v bojih pri Ribnici.

Človek bi moral imeti jeklene živce in vse to zdržati. Kefrova mama je zdržala. In prav v njeni pritajeni in zadržani bolečini brez burne žalosti, navajena na trpljenje in odrekanje, je tudi vsa njena veličina in tragika.

Blago materino srce že več kot četrt tsoletja hrabro prenaša neizmerno bolečino ob izgubi svojih sinov in moža. In na tihem še vedno pričakuje, da bodo nekega večera tiho potrkali na njeno okno.

MARJAN ROŽANC

Moje Moste

(Nadaljevanje)

Predvojne Moste so bile vsekakor kraj z izrazitim svojstvenim obeležjem. Niso bile kraj predmestnega alkoholizma, revščine in nesreče, tudi ne samo rezervat onkraj kočevske proge, iz katerega so se rekrutirale ljubljanske frizerke in prostitutke, ampak so imele te predmestne, pol kmečke in pol proletarske Moste še neko posebno, »pogansko« svežino, nad katero so dobro vzgojeni meščani vihali nosove, a je bila v resnici le neobremenjenost sloja, ki šele vstopa v zgodovino in še ni zavezan nikakršnim normam. To je bila nekakšna človeška prostodušnost in odprtost, ki še ni poznala dokončnih odgovorov na vprašanja, ki jih ljudem zastavlja življenje, ampak je še pustila govoriti življenju samemu, odprtost, ki življenju ni natikala nikakršne uzde, ampak je življenje kratko malo živela.

Ta predvojna moščanska kultura je bila nedeljska, semenjska in uživavska, osredotočena okrog vrtiljaka in strelišča onkraj »lesenega mostu« čez Ljubljanico, okrog kina Moste in kina Kodeljevo, kjer so si zgarani delavci in delavke preganjali svoje nedeljske popoldneve s kriminalkami in vesterni, zaslajenimi z lectom in »kremšnitami«, pa tudi okrog nogometnih igrišč v Zeleni jami, na Selu in na Kodeljevem. V tej kulturi se je izražala posebna življenjska moč preprostega človeka, ki je nista mogla izčrpati ne naporni delovni teden ne pomanjkanje, ampak je, prav nasprotno, dokazovala, kako ima ta »kulturni«, prikrajšani človek kljub vsem nadlogam še dovolj moči in denarja, da živi onkraj materialne nuje, tudi v kulturnem prostoru, ki je bil sicer prihranjen samo izbranim, seveda na svoj poseben način. Če odštejemo nekaj ljudskih odrov in DPD Svobod, ki so revolucionarno stremele kvišku in drugam, to še malo ni bila ustvarjalna kultura, temveč — kakor pravimo temu danes — potrošniška, uživavska, kultura torej, ki je že napovedovala današnje dni in ki je bila prav kot taka najrevolucionarnejša. Navsezadnje so bili prav ti močanski polljudje med prvimi Ljubljančani in Slovenci, ki so sprejeli film — to najmodernejšo umetnost — z odprtimi rokami in navdušenim srcem. Ti ljudje so se odkritosrčno navduševali nad Križarko Potemkin, ko se Josipu Vidmarju in visoki slovenski kulturi še sanjalo ni o tem, da bi film utegnil biti tudi umetnost, kaj šele, da je umetnost prav Križarka Potemkin. Ti ljudje so se že gnetli okrog nogometnih igrišč in doživljali nogometno igro kot napeto gledališko predstavo, še preden se je pokazalo, da bi utegnilo kdaj zabijanje žoge zares ogroziti staro, častitljivo gledališče. V prostodušnem razpoloženju teh ljudi se niti Cerkev, ta najmodernejša predvojna ustanova, ni mogla in ni mogla prav uveljaviti, vsaj ne s svojimi ustaljenimi oblikami, na primer kakim župniščem, ki bi bilo duhovno središče občestva. Takega župnišča v Mostah ni bilo. Cerkev se je lahko vtihotapila v Moste samo z domom Svetega Vincenca in salezijanci na Kodeljevem, torej s karitativno ustanovo in zabaviščem, na katerem se otroci niso zbirali v imenu Boga, temveč v imenu žoge, igranja in uživanja v sebi. Skratka: nekdanja moščanska kultura, ki je bila po eni strani polna revolucionarne vere v pravičnejši svet, je bila po drugi strani do kraja počlovečena in poganska.

In kaj je s to moščansko posebnostjo, s to odprtostjo neobremenjenosti in življenjskostjo danes? Danes to vsekakor ni več moščanska posebnost, ampak eno poglavitnih obeležij vse Ljubljane, saj se današnje nedeljsko popoldne v dvorani Tivoli skoraj ne razlikuje od nekdanjih semenjskih popoldnevov na Kodeljevem in v Mostah. Moščanski način življenja — tako lahko rečemo — je prevzela skoraj vsa Ljubljana. Vprašanje pa je, kaj se je zgodilo medtem z Mostami in moščanskimi ljudmi kot začetniki tega načina življenja. Ali morda zdaj Moste in njeni ljudje že živijo drugačno življenje in spet napovedujejo nekaj novega, izvirnega, s čimer se vključujejo v celoto kot nekaj izjemnega in posebnega.

Nič od tega. Prej lahko rečemo, da danes nekdanjo moščansko prostodušnost in odprtost posiljujemo z nekakšno visoko, okostenelo in preživeto moščansko kulturo. In še to dokaj bledo in neučinkovito, saj nam je uspelo ustanoviti komaj kaj več kot glasbeno šolo na Kodeljevem in pridobiti nekaj ljudi za abonma v slovenskem narodnem gledališču. Zgodilo se je skratka nekaj težko razumljivega, čeprav morebiti nujnega. Nekdaj tako sproščeni moščanski ljudje očitno nismo zaupali v moč, življenjskost in vrednost svoje lastne kulture, v neobremenjenot sloja, ki šele prihaja in prinaša marsikaj novega, ampak smo vse te prihodnosti nosili v sebi kot manjvrednostni kompleks, ki naj bi se ga čimprej otresli. In kakor hitro smo zmagali, smo se odrekli vsemu svojemu in se polastili moščanske kulture, češ zdaj bomo tudi mi, reveži, hodili v opero, zdaj bodo tudi naše hčere, hčere siromakov, igrale na klavir. Vendar: ali nismo s tem privzeli kulturo, ki smo jo nekdaj občutili kot nekaj okostenelega, ali nismo s tem dovolili, da je v naše življenje vdrlo nekaj meščanskega, splošnega, zaradi česar smo izgubili svojo izvirnost in postali brezobličnі? Ali pa morebiti zdaj še ne vidimo, da smo pod to privzeto kulturo še vedno odprti in neobremenjeni in da se tisto, kar je v Mostah posebnega, novega in življenjskega, dogaja tam, kjer se nam niti ne sanja, v kleteh novih stanovanjskih blokov, kjer vadijo beat ansambli...?

Ali pa je morda izvirnosti enkrat za vselej konec in se vse giblje v smeri enovitosti in splošnosti?

Naše osnovne šole ob polletju

Osnovne šole občine Moste-Polje so ob I. polletju v šol. letu 1969/70 dosegle 85,08 %. Lani je bil uspeh ob tem času 83,5%. Med ljubljanskimi občinami je naša občina zopet na 1. mestu. Poprečje uspeha med ljubljanskimi občinami je 82,54 % (lani 80,71 %). Med popolnimi osnovnimi šolami je na 1. mestu osnovna šola J. Moškrič (86,41 %), med podružnicami pa sta enaki Besnica in Senožeti (94,44 %). Uspeh posamezne šole prikazuje naslednja razpredelnica:

Šola	Štev. odd.	Število uč. m.	ž.	sk.	Brez. nez. št.	%	z nezad. ocenami 1	2	3	sk.	%	Neocenj. št.	%
J. MOŠKRIČ	28	397	405	802	693	86,41	67	23	12	102	12,72	7	0,87
KETTE-MURN	28	448	403	851	724	85,07	60	23	38	121	14,21	6	0,70
POLJE	40	641	606	1247	1012	81,2	107	57	68	232	18,6	3	0,2
V. PREGARC	28	401	376	777	667	85,84	51	24	33	108	13,9	2	0,26
SOSTRO	14	128	196	378	317	83,86	29	13	18	60	15,87	1	0,27
Hrušica	4	61	46	107	96	89,7	3	6	—	9	8,61	2	1,69
Besnica	1	11	7	18	17	94,44	1	—	—	1	5,56	—	—
Dolsko	4	45	40	85	77	90,9	5	2	1	8	9,1	—	—
Janče	2	21	17	38	33	86,84	1	—	4	5	13,16	—	—
Javor	1	11	14	25	23	92,00	2	—	—	2	8,00	—	—
Križev. vas	3	23	20	43	38	88,4	2	1	1	4	9,3	1	2,3
Lipoglav	1	18	8	26	23	88,5	1	2	—	3	11,5	—	—
Prežganje	1	15	14	29	26	89,7	3	—	—	3	10,3	—	—
Senožeti	1	9	9	18	17	94,44	—	1	—	1	5,56	—	—
Zadobrova	4	50	64	114	107	93,86	4	3	—	7	6,14	—	—
Zalog	5	64	69	133	121	90,98	4	7	1	12	9,02	—	—
Skupaj	165	2397	2294	4691	3991	85,08	340	162	176	678	14,45	22	0,47

Med seboj lahko primerjamo seveda le popolne osnovne šole (prvih pet), podružnične šole pa zopet med seboj — pa še med temi sta dve (Janče in Križevska vas), ki imata učence tudi v višjih razredih, ker zaradi oddaljenosti in neprikladnega terena ne moreta pošiljati otrok višjih razredov na centralno šolo v Polje.

V nižjih razredih je uspeh seveda precej boljši (93,3 %), med temi je najboljši v tretjih razredih (94,9 %), v višjih pa je brez nezadostne 76,7 %, med temi pa so najslabši osmi razredi, kjer je brez nezadostne samo 69,8 % učencev.

Seveda bi imela popolna primerjava svojo vrednost le tedaj, če bi bili usklajni ocenjevalni kriteriji, enaka zahtevnost pri istih predmetih in pri istih razredih, če bi učitelji enako dajali in enako zahtevali, pa seveda tudi, če bi imeli vsi učenci in vse šole enake pogoje za delo.

Primerjava razlik v uspehu na isti stopnji šolanja med šolami, ki delajo vsaj v približno enakih pogojih, nam pove, da variira od najslabšega do najboljšega le za 1,4 % (npr. 1.—4. razr. Sostro 93,3 % — Polje 94,7 %), kar predstavlja veliko usklajenost dela na nižji stopnji osnovne šole. Na predmetni stopnji (5.—8. razr.) je ta razlika tudi samo 4,3 % (Polje 74,4 % — V. Pregarc 78,7 %), kar tudi kaže na uravnovešenost splošnega pedagoškega režima. Ta razlika je bila lani 7 %.

Tudi razlika med uspehom nižje in višje stopnje na isti šoli kaže na boljšo usklajenost in prizadevanje za enakomerno prizadevnost v vseh razredih. Poprečna razlika med nižjo in višjo stopnjo je letošnje polletje 16,6 %, najmanjša na šoli Vide Pregarc (14,86 %), največja pa na šoli Polje (20,3 %), kar je tudi razumljivo, saj sprejema Polje v višje razrede učence iz osmih podružničnih šol, ki živijo v drugačnem okolju.

Letos ima v nižjih razredih v naši občini 142 otrok nezadostne ocene, med temi jih je 31 že kar v 1. razredu. Ti so potrebni še posebne pozornosti, saj verjetno niso bili pravočasno kategorizirani ali pa so jih šole kljub temu sprejele. Če bi vse otroke, ki so za posebne šole, tja tudi pravočasno usmerili, bi bil osip mnogo manjši, otroci bi pa v posebni šoli uspešno napredovali. Na posebni šoli v Vzgojnem zavodu Janeza Levca v Ljubljani je bil ob polletju uspeh 92 %; tam je precej manjša zahtevnost, ker se mora prilagoditi podpoprečni zmogljivosti teh otrok, pouk pa bolj individualiziran. Otroku, sebi in šoli škodujejo starši, ki se branijo pošiljati otroka v posebno osnovno šolo.

Po predmetih je letos na 1. mestu po številu nezadostnih matematika (11,7 %), lani je imela 13,4 %, tuj jezik je drugi (11,1 %), slede jima slovenski jezik (7,9 %), fizika (5,5 %), kemija (5,4 %).

Dopolnilni pouk je predpisan za tiste učence, ki so napredovali z nezadostno oceno in za take, ki med letom kažejo slab uspeh. Takih učencev je bilo na nižji stopnji 626, ki so bili skupno 1242 ur pri dopolnilnem pouku. Lahko bi pa porabili za to dejavnost še precej ur, saj so jih izkoristili le 81 %. Na predmetni stopnji so dobili tako pomoč pri slovenskem jeziku (374 učencev — 394 ur), matematiki (526 učen. — 553 ur), tujem jeziku (420 učen. — 465 ur), nekaj pa še pri drugih predmetih. Tudi na predmetni stopnji niso izkoristili vseh ur, ki bi jih lahko imeli po predmetniku, saj so jih izkoristili le 56 %, na šoli J. Moškriča pa celo samo 43 %. Sredstva za dopolnilni pouk so torej TIS ostala neizkoriščena; če bi jih izkoristili, bi bilo gotovo še manj nezadostnih ocen. Seveda povsod ni možna dodatna pomoč: v Križevski vasi manjka učiteljev, v Senožetih pa ni bila potrebna, ker ni nihče napredoval z nezadostno. Šoli Kette-Murn in Sostro pa ugotavljata, da učenci neopravičeno izostajajo od dopolnilnega pouka, kar sistematično delo zelo ovira. Tu bi morali svoje ukreniti tudi starši.

Posebna pomoč šoli je tudi podaljšano bivanje učencev v šoli ali šolskih otrok v VVZ. V 36 takih oddelkih je bilo 795 učencev, kar je v občinskem merilu komaj 16,9 % (V Centru jih je 27,6 %, Šiški 11,5 %, na Viču 10,2 %, za Bežigradom 21,3 %). Učni uspehi so v teh oddelkih dokaj visoki na nižji stopnji, na višji seveda manj, saj ostajajo v teh oddelkih večinoma tisti učenci, ki sami ne zmorejo šolskega dela. Praviloma bi morali biti taki oddelki pri šolah in ne v VVZ, kjer jemljejo predšolskim otrokom prepotrebni prostor, kar je primer zlasti v Polju, pa tudi v Zalogu ni dosti bolje.

Naporno je delo v oddelkih za podaljšano bivanje, saj združuje delo doma in šole in zaslužijo učitelji v teh oddelkih vse priznanje. Pod njihovim vodstvom bodo mnogi učenci, ki imajo sedaj po eno ali dve nezadostni, do konca leta pridobili toliko znanja, da bodo razred izdelali in tako prispevali, da se bo osip na osnovnih šolah tudi v tem šolskem letu spet zmanjšal.

J. Košorok

Učni uspeh na VI. gimnaziji Moste v I. polletju 1969/70

Število dijakov 535; pozitivno ocenjenih 338 dijakov ali 63,18 %; negativno ocenjenih 190 dijakov ali 35,51 %; neocenjenih 7 dijakov ali 1,31 %.

Z 1 negativno oceno je bilo 72 dijakov, z 2 negativnima ocenama pa 57 dijakov.

Odličnih je bilo 16, prav dobrih 88, dobrih 195 in zadostnih 39. Najboljši učni uspeh v I. polletju je bil dosežen v 1. a razredu, in sicer 91,40 %, najslabši je pa 1. č razred s 47,20 %.

Dijakom delajo največje težave matematika, kemija in tuji jeziki.

Teden

Nedelja ima pisker zelja
ponedeljek nič za zmeljek,
torek pije na razporek,
sreda v prazen lonec gleda,
četrtek, zašije si prtek
petek v pisker zmetek,
sobota stopi v sredo kota.

Žganci, moja dobra jed,
ne dam jih za celi svet.
Vsak dan skledo žgancev,
pa bom močan
kot Krpan.

Koncertna harmonika v Mostah

Ob polletju je glasbena šola Moste-Polje priredila koncert harmonikarskega orkestra. Ker je bil to prvi celovečerni nastop tega ansambla, smo povabili dirigenta Srečka Piškurja na razgovor o prehojeni poti in o perspektivah orkestra.

Srečko Piškur: Začetki harmonikarskega orkestra in prvi javni nastop segajo v leto 1960. Pod vodstvom Franca Žabjeka je orkester začel z vajami marca meseca in se že jeseni vključil v javne nastope naše šole. Od takrat vseskozi nastopa. Leta 1965 sem prevzel vodstvo orkestra jaz in ga vodim še danes.

Težave so bile sprva predvsem tehnične: ni bilo enotnih inštrumentov, ni bilo primernega notnega arhiva, ansambel se je moral še »uglasiti«. Po več »občinskih« nastopih pa smo se l. 1965 z enotnimi inštrumenti vključili v Puljsko srečanje harmonikarjev — to je zvezna revija harmonikarskih orkestrov z mednarodno udeležbo. V Pulju smo nastopali že petkrat, obogateni že drugo leto z basovsko ozvočno harmoniko in l. 1968 z elektronijem (solistično elektronsko harmoniko). Vrsto nastopov smo razširili tudi na radijska snemanja in na sodelovanje pri Veselem toboganu.

Naša skupnost: S prvim celovečernim koncertom ste posvetili pozornost tako domačemu avtorju (B. Ipavec, Serenada) kot tujim, med njimi — da naj tako rečemo — klasičnemu G. Bizetu (Arležanka — suita št. 2) in salonskima B. Kellerju (Madžarska uvertura k veseloigri) in E. Fischerju (Južno od Alp). Prav zadnje delo je občinstvo sprejelo najbolj navdušeno: ne glede na tehnično zahtevnost je bila poslušalcem všeč igrivost izvedbe tako počasnejših kot živahnejših plesnih ritmov.

Srečko Piškur: Koncept celovečernega nastopa je bil standarden. Namen pa je vseskozi dvojen: vzgajati in seveda nuditi članom orkestra tudi dela po njih okusu. Končno je vse njihovo sodelovanje pri orkestru povezano z vajami, nastopi itn. brez kakršnegakoli dinarja. Tako naj se člani orkestra »ogrevajo« tudi za nadaljnje delo, občinstvu pa — sami ste slišali — je bil izbor tudi všeč.

Naša skupnost: Skladbe so priredbe za harmonikarski orkester — kaj sodite o priredbah nasploh, posebej o teh?

Srečko Piškur: Priredb je dovolj za vse mogoče zasedbe — in tudi za »našo«. Tudi skladb je dovolj za harmonikarski orkester, čeprav res manj kot za druge zasedbe. Njih raven pa vedno ne dosega želene višine in so zato priredbe nujne. Pri nas prirejajo različna dela res kvalitetno mnogi avtorji; naj omenim npr. Bojana Adamiča in Pavla Mihelčiča.

Naša skupnost: Naj se v tem kratkem sestavku ne ustavljajmo ob vzgojnosti dela mladih glasbenikov, ki se ure in dneve vživljajo v svet lepega sami in v ansamblu, pa to posredujejo tudi drugim; naj tudi ne vrednotimo v podrobnostih dela mladega dirigenta, ki je znal izoblikovati skladbe tako, kot so to avtorji in prireditelji v bistvu želeli, saj je z umirjeno kretnjo suvereno vodil orkester prek začetne nervoze do ponekod kar bogatega in polnega zvena. Ostrejši kritik bi sem in tja opazil premajhno »izpiljenost« nekaterih mest ali posameznikov, pa bi spet moral priznati kar slovesno polnost 1. in 4. stavka Bizetove Arležanke, lahkotnost Allegra v Ipavčevi Serenadi pa intimnost solista na elektroniju v Menuetu iste Arležanke. Poslušalci so ugotovili, da je dirigent posvečal vso pozornost prav izpovednosti ansambla, v kar se je vključevala celo ozvočena basovska harmonika.

Tako se tudi odpirajo možnosti nadaljnjega razvoja tega nasambla: izhajati iz že doseženega in večati zahtevnost, predvsem v smeri muzikalne izraznosti celote.

Srečko Piškur: Že letos načrtujemo nov celovečerni nastop, in to ne samo v domači občini.

Naša skupnost: Pravzaprav gre pri nastopu tega orkestra za kulturni dogodek, ki presega občinske meje. Glasbena šola je s tem ansamblom dokazala, da je pravilno prisluhnila potrebam svojega okolja in jih vključila v kvaliteto svojih prizadevanj. Priznanja na tem koncertu po vsaki izvajani skladbi so potrjevala, da je ansambel na pravi poti. Morda bi kdo rekel, da teh priznanj ni dajala že izoblikovana koncertna publika. Morda pa je prav to kvaliteta, ki prek neposrednosti oblikuje tudi sama sebe.

Zapisal A. M.

ZLATA POROKA V SLAPAH

Pol stoletja zvestobe in ljubezni

»Zakonska zveza, sklenjena 31. januarja leta 1920 med zakoncema Francetom in Marijo ROJŠEK iz Slap, je slovesno potrjena!«

Tako je med drugim zapisano v listini, ki jo je prebrala matičarka na skromni slovesnosti ob zlatem poročnem jubileju Rojškovih.

Ko je zastopnik ljubljanske mestne skupščine za sklepanje zakonskih zvez Zvone Bohte bral slavnostni nagovor, v katerem je s toplimi besedami orisal življenjsko pot obeh slavljencev, smo se za trenutek preselili za pol stoletja nazaj. Takrat sta izrekla »da« in si obljubila zvestobo in ljubezen. Ona brhka rdečelična mladenka v beli poročni obleki, on postaven mladenič z belim nageljnom v gumbnici. Solze v očeh obeh slavljencev so pričale o tem, da se tudi sama spominjata teh srečnih trenutkov.

Sedaj sta po tolikih letih s tresočo roko podpisala listino, si segla v roke ter drug drugemu čestitala in se objela. Po polstoletni skupni življenjski poti sta zakonca s tem simboličnim dejanjem izrazila željo po nadaljnjem skupnem življenju. Za pričo sta jima tokrat bila predsednik občinske skupščine Ljubljana Moste-Polje Polde Maček in tajnik skupščine Tone Klemen, ki sta slavljencema poleg iskrenih čestitk izročila tudi darila.

Ko človek takole opazuje dvoje zgubanih in razoranih, toda s silnim življenjskim optimizmom prežetih obrazov, ga nehote prešinja misel o tistih človeških vrednotah, na katere danes žal vse prepogosto pozabljamo.

Pol stoletja sta Rojškova mama in ata z razumevanjem in medsebojnim spoštovanjem izpolnjevala obveznosti in odgovornosti zakonskega stanu. Če pravimo obveznosti, potem s tem razumevamo vsa tista nešteta drobna nesoglasja, do katerih nujno pride v zakonu, ki pa jih morata premagovati oba zakonca družno s skupnimi močmi in dobro voljo. In prav teh obveznosti se nekateri današnji mladoporočenci že pred poroko, predvsem pa v kritičnih obdobjih po poroki vse premalo zavedajo. In kjer ni dobre volje z ene in z druge strani, zakonska zveza kaj rada razpade.

Tudi življenje Rojškovih ni bilo postlano z rožicami!

»Treba je malo potrpeti, včasih malo zamižati in prepir je mimo«, pravi Rojšek Franc ter nadaljuje: »Če sva si kdaj prišla navzkriž, sem se umaknil, nekaj časa kuhal jezo in ko sem se ohladil, je bilo kmalu vse pozabljeno.«

Rojškova mama je povila kar osem zdravih otrok; štiri hčerke in štiri sinove. Oba slavljenca sta nanje silno ponosna. Trije so bili v NOV; najstarejši sin France je narodni heroj in rezervni generalmajor JLA, nosilec neštetih odlikovanj in nekdanji komandant Ljubljanske brigade. Ivan pa je padel v bojih na Krvavcu. Razen hčerke Marije, ki je umrla v dvanajstem letu starosti, in Ivana, so še vsi živi (Ivanka, Pepca, Štefka, Filip, Jože, France).

»Najbolj sva srečna, ko pridejo vsi otroci domov in takole v družinskem krogu obujamo spomine« pravi Rojškova.

Ženici je bilo najtežje med vojno, ko je bil mož v internaciji na Rabu in pozneje v Rawensbrücku, otroci pa v partizanih. Nenehno je trepetala za njihova življenja, toda ponosna je bila na to, da so otroci prisluhnili ukazu srca in so došli tja, kamor je tudi njo vleklo z vsem srcem.

Oba slavljenca sta nam razgrnila svojo trdo, toda bogato življenjsko pot. France, ki ima na plečih že deveti križ, je pripovedoval, kako se je prebijal skozi življenje na majhni kmetiji. Izučil se je za kolarja, toda ta obrt ni bila kdo ve kako donosna. Zato je pozimi hodil po vaseh prašiče klat, da je zdrknil v njegov žep še kak srebrnik.

Njegova osemdesetletna življenjska družica Marija je celo življenje doma pridno gospodinjila, včasih pa je tudi odpeljala na ljubljanski živilski trg jajčka in zelenjavo. Kako rada bi jajčka dala svojim otrokom, toda morala jih je prodati in z zaslužkom kupiti druge potrebne stvari.

Še o marsičem smo se pogovarjali. Slišali smo, da je bil pri njihovi hiši med vojno prehod partizanov čez Ljubljanico. Da — in še in še...

Ob slovesu sta povedala, da je to edina zlata poroka v Slapah in da je bila pred njo le še zlata poroka moževih staršev.

Zaželeli smo jima, da se čez deset let snidemo pri biserni poroki.

F. F.

Jubilanta poslušata pozdravni nagovor zastopnika mestnega poročnega urada. Za priči sta jima bila predsednik in tajnik občinske skupščine Moste-Polje

Dopisuj v svoj list

Naša skupnost ni glasilo pionirjev

V zapisniku z razširjenega sestanka občinskega odbora Jugoslovanskih pionirskih iger, ki deluje pri občinski zvezi prijateljev mladine, je med drugim zapisano tudi tole (citiramo dobesedno po zapisniku):

»Zastopniki posameznih šol so se pritožili, da Moščanska (beri: Naša) skupnost ne objavlja člankov-spisov, ki jih pošiljajo pionirji. Pri tem se ne upošteva dejstvo, da so ravno pionirji zbrali veliko novih naročnikov (osnovna šola Vide Pregarc in osnovna šola Polje).

Odbor predlaga, da naj bo v bodoče ena cela stran rezervirana za pionirske prispevke. Uredništvo Naša skupnost naj da po tem vprašanju pismeni odgovor.

Ker nam je prostor dokaj skopo odmerjen si ne moremo lastiti pravice, da bi si za polemičen odgovor rezervirali celo časopisno stran. Zato naj nam bo dovoljeno da se omejimo samo na bistvene stvari. Pojdimo kar po vrsti!

Kdorkoli prelista številke NSK minulih desetih let, lahko ugotovi, da je namenjeno v vsaki številki v poprečju najmanj pol časopisne strani pionirjem in njihovim prispevkom. Zato smo tu in tam naleteli celo na očitke, češ da smo pionirsko glasilo. Večkrat smo objavljali tudi prispevke, ki se vsebinsko in oblikovno niso vključevali v siceršnjo raven našega glasila. Tudi zavoljo tega smo bili z raznih strani deležni namigov, da naj bolje pazimo na kvaliteto lista.

Razumljivo je, da moramo biti zelo pozorni in strpni do otrokovih prizadevanj pri pisateljskem uveljavljanju, a prav zato menimo, da je za pionirje mnogo bolje, da svoja pisateljska nagnjenja uveljavljajo predvsem v šolskih literarnih glasilih, v Pionirskem listu, Kurirčku, Cicibanu, Pionirju, Mladi njivi in v glasilu DPM. Ti časopisi in revije imajo več možnosti za strokovno mentorstvo, ker ni dovolj, da je članek samo objavljen, marveč se je treba z otrokom tudi pomeniti o marsičem, kar bi mu dalo novih spodbud za pisanje. Za kaj takega pa žal naše uredništvo nima možnosti. To pa nikakor ne pomeni, da Naša skupnost tudi v bodoče ne bi objavljala boljših literarnih prispevkov pionirjev, predvsem pa novic, problemov itd. s te ali one šole ali njene bližnje okolice. Težave pa so prej v tem, da nam pionirji (ali šole) prispevkov ali sploh ne pošiljajo, ali pa jih ne pošiljajo redno vsak mesec. Tako se zgodi, da v enem mesecu z neke šole nimamo nobenega prispevka, v naslednjem mesecu pa kar 5 ali več, z druge šole pa nič. Od tod verjetno očitek, da objavljamo samo prispevke z ene šole, z druge pa ne.

To, kar predlaga občinski odbor Jugoslovanskih pionirskih iger, da bi namreč rezervirali kar celo stran našega glasila za pionirske prispevke, ni izvedljivo. Uredništvo mora skrbeti in tudi odgovarja za vsebinsko in oblikovno plat časopisa. Če bi odprli posebno pionirsko stran, bi se najbrž znašli pred podobnimi problemi, kot so se pred leti naši osrednji slovenski časopisi. Še celo Delo in Dnevnik, ki izhajata vsak dan nimata posebnega pionirskega kotička — razen če upoštevamo, da prilogo Mlada njiva objavlja Dnevnik enkrat tedensko.

Bolj se ogrevamo za to, da nam pionirji pošiljajo sestavke, vesti, poročila, probleme itd. s same šole in širšega šolskega okoliša. To potem vsekakor lahko objavljamo na raznih straneh, največ seveda na šesti v rubriki »Vesti s terena«.

Kar zadeva zbiranje novih naročnikov, menimo, da je bila na omenjenem sestanku izrečena misel neumestna. Uredništvo je pionirjem in šolnikom, ki so zbirali nove naročnike, za njihova prizadevanja hvaležno in smo to hvaležnost tudi javno izrazili s tem, da smo posamezne razrede nagradili in njih fotografije objavili v našem glasilu. Neodgovorno pa je to akcijo povezovati s stvarmi, ki z njo nimajo nobene zveze. To je videti tako, kot če bi nekdo iz uredništva NsK zbral za Dnevnik ali Delo toliko in toliko novih naročnikov, potem bi pa dejal: No, sedaj mi boste pa v zameno za to moje prizadevanje objavljali vsak prispevek, ki vam ga bom poslal

Za konec samo še tole: Uredništvo o tej stvari ni hotelo javno polemizirati, ker meni, da bi se to dalo urediti v neposrednem razgovoru s prizadetimi. Javni pismeni odgovor daje na izrecno zahtevo, zapisano v omenjenem zapisniku, pričakujoč rednega sodelovanja predvsem s strani tistih, ki so to zahtevo javno izrazili!

UREDNIŠTVO NSK

VESTI S TERENA - VESTI S TERENA - VESTI

ZBORI VOLIVCEV

VEVČE

Ob predlaganih statutih je republiški poslanec Vlado Črne razložil prisotnim organizacijo uprave in samouprave v Ljubljani in prikazal bodočo ureditev teh zadev. Zavzel je stališče, da ne bi bilo najbolj smotrno ukiniti sedanjih pet občin in namesto njih postaviti eno, ker bi se tako prav gotovo zmanjšalo število politično aktivnih občanov. S tem so se strinjali tudi prisotni občani. Glede praznika mesta Ljubljana je predlagal, da naj bo 9. maj, občinski praznik pa 27. april. Vlado Črne se je zavzel za to, da naj sredstva za plačevanje mestnega prispevka ostanejo v krajevnih in stanovanjskih skupnostih, torej tam, kjer so tudi zbrana.

Občani so se izrazili za skupno upravo, a to šele tedaj, ko bo imel občan od take uprave res korist. Občani so potem dali nekatere predloge in dopolnila k statutoma.

Sprožen pa je bil problem zavarovanja ljudi pred elementarnimi nesrečami. Tov. Miklavž je menil, da se je statut tega problema premalo dotaknil. Nezadovoljstvo je izrazil tudi nad delitvijo sredstev v te namene, saj kaže, da jih ne delijo racionalno. Tako na terenu Vevč ni sredstev za pripravo tečajev ipd.

O delu krajevne skupnosti je poročal njen predsednik tov. Gorše. V letu 1969 so na terenu Vevč asfaltirali cesto Vevče — Polje, napeljani sta bili razsvetljava in del vodovoda v Kašlju. Spomnil je tudi na čedalje bolj pereč problem otroškega vrtca, saj na primer sedanja stavba tega zavoda odgovarja za 80 otrok, v njej pa jih je 200. Ker za graditev novega objekta ni dovolj sredstev, bodo v te namene kupili etažo novega stanovanjskega bloka, za kar je potrebnih 600.000 dinarjev.

Prisotni volivci so izrazili tudi negodovanje, ker je potrebno na avtobusih mestnega prometa plačati več kot je mestna cena, čeprav so tudi oni meščani mesta Ljubljaana. Tako mora občan Vevč plačati za borih 300 metrov 40 par več. Po pojmovanju podjetja Ljubljana Transport so torej meščani enakopravni le do Polja.

KAŠELJ

Na zboru volivcev v Kašlju je bilo prisotnih 70 občanov, kar je dokaj lepo število.

Že takoj na začetku so se občani razburili, ker ni bilo odbornika, da bi odgovoril na vprašanja z zadnjega zbora občanov. Tudi tu je bil prisoten poslanec Vlado Črne, ki je občanom razložil sistem uprave.

Občani so dokaj živahno sodelovali v razpravah, kar je dokaz, da je treba na tem terenu urediti še dosti stvari. Tako je bila zelo polemična razprava o odlagališču smeti in o cesti do njega, saj po njej vozi vsakdo, zanjo pa ne skrbi nihče. Občane je zanimal problem pokopališča v Polju, ki je že prenapolnjeno. Radi bi videli, da bi imeli pokopališče v bližini. Bili so tudi za gradnjo krematorija v Ljubljani. Vaščani so tudi izrazili pripravljenost s prispevki pomagati pri nabavi novega avtomobila za gasilsko društvo. S tem so priznali tudi njegovo aktivnost.

Ob koncu zbora volivcev so predstavniki mladine obvestili vaščane, da mislijo ustanoviti mladinski klub, za kar so že izvedli nekatere akcije.

Niko Potočnik

Občani pišejo...

POŠTA PEŠA

Zadnji dan zimskih šolskih počitnic je. Pred nekaj dnevi je novozapadli sneg pobelil vso naravo. Med nadobudnimi šolarji, ki sem in tja stopicajo po javorski cesti in travnikih, opazim upokojenko. Kaj neki hodi sem in tja? Spomnim se, da je danes že peti dan, odkar nismo dobili pošte in najbrž težko čaka na nekaj stotakov pokojnine. Tudi danes je ni dočakala. Morda čez dva dni, ko bo spet »poštarjev« dan. Res je bila danes precej spolzka cesta, a če naši delavci lahko dnevno hodijo v službo in prihajajo z dela domov, bi lahko z nekaj dobre volje prišel tudi ta ali oni poštar iz Dobrunj.

Pred časom smo se razveselili vesti poštne uprave, da bomo pošto dobival trikrat tedensko. Razumeli smo, da je vsakodnevna dostava zvezana s hudimi stroški. Zal smo bili večkrat že hudo razočarani. Seveda tudi tednikov ne dobimo v redu, da o dnevnikih, čeprav sta samo dva v vasi, niti ne govorimo. Potrpeli smo tudi, če je pošto prinesel ta ali oni vaščan in so jo potem šolarji raznašali okrog, čeprav je pošta v nabiralniku vseeno zaostajala. Starejši vaščani se spominjamo časov, ko je točno in redno poštar Roman v grdem ali slabem vremenu dostavljal pošto v zadovoljstvo vseh vaščanov. Vsa čast mu!

A. B.

Odgovor na sestavek Pošta peša

Preverili smo pritožbo A. B. iz Javora glede nerednosti v dostavi pošte. Navedbe so resnične in pritožba je upravičena.

Vse navedene nerednosti so posledica objektivnih težav, na katere često naleti dostavna služba predvsem pozimi.

Ustrezne strokovne službe so opozorjene, naj posvetijo dostavi v naselje Javor več pozornosti, da bo ta v bodoče nemotena. Na sploh se prizadevamo omogočiti vsem občanom dnevno prejemanje pošiljk. V tem primeru pa nam pred časom ni uspelo ustanoviti pomožne enote »Poštna zbiralnica«. Zato v Javoru še do danes ni uvedena dnevna dostava. Pri ustanavljanju takšnih enot pa smo predvsem odvisni od pripravljenosti in sodelovanja prebivalcev samih.

PTT podjetje Ljubljana

Občani pišejo...

Vesti iz Hrušice

Zadnji sestanek KS Hrušica-Fužine je bil dobro obiskan. Razpravljali so o estetski ureditvi naselja, o cestah in o regulaciji Hruševskega potoka.

*

Ob Trpinčevi cesti odlagajo neznanci staro šaro, odpadke stekla, ostanke košar in drugo nerabno ropotijo. Vsaka stvar ima svoje mesto. Kaj pravijo na to neznani storilci, kaj okoličani in kaj podjetje Snaga?

Na športni ploščadi v Polju

*

Vožnja pod Golovcem od gostilne Novak do Hradeckega ceste je nevarna. Motorizirani vozniki pričakujejo, da bi pristojni dali namestiti prometni znak omejitev hitrosti, kasneje pa bi kazalo zavarovati cesto z ograjo.

*

Pionirji osnovne šole Hrušica bodo počastili praznik žena s proslavo v Prosvetnem domu, na katero bodo povabili vse matere in ženske. Posebno se bodo razveselili obiska 82-letne Kefrove mame, ki je med NOV izgubila moža in 3 sinove.

*

Pionirji osnovne šole Hrušica so povabili na svoj prihodnji sestanek Pepco Skubic, ki jim bo govorila o boju žena za boljše življenje nas vseh in o svojem trpljenju v koncentracijskm taborišču.

M
Mercator

Moščani-organizator evropskega prvenstva v kartingu

V letošnjem letu bodo Moščani prvič organizatorji evropskega prvenstva v eni od športnih panog, in sicer v kartingu. Jasno je, da bo organizator tega tekmovanja najboljši jugoslovanski klub v tem športu AMD Moste. Znano je, da so tekmovalci kot Jelenko, Grilj, Kokalj, Živec in drugi stalno med najboljšimi oziroma najboljši v državi in da je klub vseskozi, od svoje ustanovitve, jugoslovanski prvak v obeh kategorijah: 100 in 125 ccm. Tako ni čudno, da je bila organizacija zaupana prav temu klubu. Sicer pa je klub znan tudi kot organizator odlično izvedenih dirk okoli Javnih skladišč.

Evropsko prvenstvo v kartingu poteka v obliki 4 dirk. Od tega bodo: prva v Švici, druga v Jugoslaviji (Ljubljana), tretja v Italiji in četrta v Franciji. Dodelitev ene od dirk prav AMD Moste je veliko mednarodno priznanje.

To zaupanje bo poskušal upravičiti 28 — članski organizacijski komite, v katerem so poleg direktorjev mnogih slovenskih podjetij in športnih funkcionarjev tudi tile Moščani: predsednik občinske skupščine Polde Maček, direktor Saturnusa Zdravko Rakušček, Javnih skladišč Jože Borštnar, SAP Ljubljana Bogo Dragar, Yulona Dušan Goltes in predsednik AMD Moste Franc Kostrevc. Glavno delo pa bo seveda ležalo na sekretariatu organizacijskega komiteja, ki ga vodijo: Jože Borštnar, Bogo Krenčič in Marjan Kavčič. Njihov cilj je: brezhibna organizacija evropskega prvenstva v Javnih skladiščih 31. maja 1970.

Mladi folkloristi pionirskega odreda osnovne šole Zalog na enem številnih nastopov

Ob jubileju Zaloških copatarjev

Mnogo krajev v Sloveniji prireja svoje vsakoletne pustne zabave in prireditve. Tako prirejajo npr. v Litiji maškerado, v Ptuju kurentovanje, v Zalogu pri Ljubljani pa...

Pred desetimi leti je pet mož ustanovilo v Zalogu Klub copatarjev. Prvo leto je imel samo 12 članov. Vsako leto pa se je število članov večalo tako, da ima letos klub ob desetletnici obstoja že 150 članov, 150 neustrašnih mož!

Letos se bodo člani zbrali v soboto 14. marca ob 15,30h pred zadružnim domom v Zalogu. Po krajši komični ceremoniji bo odpeljala kolona avtomobilov, ki je lansko leto že presegla število 50, v neznano smer na letni občni zbor. Ta je namreč vsako leto v drugem kraju in le dva člana naprej vesta zanj. Ta tajnost je potrebna, da ne bi njihove žene našle ta kraj in prišle za njimi. Letos bodo razvili tudi nov prapor, ker je dosedanji že dotrajan. Ob tej priložnosti bo tudi precej zabavnega programa.

Klub se vzdržuje z letno članarino, ki jo pobirajo pred občnim zborom, a se že na samem občnem zboru pretopi v žlahtno kapljico.

Šoferji so seveda oproščeni članarine.

Žene so v začetku postrani gledale na svoje može — člane kluba. V teh desetih letih pa so se tega že privadile in danes že same pomagajo pripraviti čim živahnejši program pred odhodom v neznano.

Stari člani zato povabijo sorodne klube bližnje in daljne okolice kot tudi vse poročene moške, ki sodijo, da jih njihove žene zatirajo in zapostavljajo, da se **desetletnega** jubileja udeležijo v čim večjem številu.

S copatarskim pozdravom: En dan življenja brez svojih žena!

Naša SKUPNOST
GLASILO SZDL LJUBLJANA MOSTE-POLJE

Ureja uredniški odbor, glavni in odgovorni urednik Bogdan Sturm. Naslov: Uredništvo in uprava NSK, Ljubij. Ob Ljubljanici 42/II. Telefon 315-980 Tek. rač. pri NB Ljubljana, občinska konferenca SZDL Ljubljana Moste-Polje. Naša skupnost 501-8-205/1. Celoletna naročnina 3,60 N din, polletna 1,80 N dinarjev, posamezna številka 0,30 dinarjev. Tisk »Kočevski tisk«, Kočevje. Klišeji CZP Ljudska pravica, Ljubljana. Poštnina plačana v gotovini. Rokopisov ne vračamo.

Delo mladine v občini

V dvorani občinske skupščine je bila 16. februarja letna konferenca terenske organizacije zveze mladine Moste-Polje. Konferenca je potekala v delovnem ozračju, dvorana je bila polna mladine iz klubov, aktivov, osnovnih šol ter predstavnikov družbenopolitičnih organizacij.

Po sprejemu programa dela TK Moste-Polje za leto 1970 je bila na dnevnem redu razprava o programu in problematiki dela mladine na terenu in na šolah. Kot prvi je spregovoril Stane Božičnik, ki je vse prisotne seznanil z dijaško samoupravo na gimnaziji v Mostah. O uspehih in težavah družabnega kluba Kajuh je spregovoril Matjaž Udir. Treba je priznati, da je bila njegova razprava med najboljšmi, saj se je dotaknil tudi samega programa TK. Zelo uspešna dejavnost kluba Kajuh se kaže v rezultatih posameznih sekcij. Namiznoteniška sekcija je najbolj izstopila, saj igra v prvi skupini moštvenega prvenstva v SRS.

Kako lahko klub propade, nam je prikazal Marjan Drobež, predsednik, sedaj že »pokojnega« mladinskega kluba Nove Jarše. Med vzroki za propad kluba je navedel predvsem veliko nezainteresiranost med mladino za tako obliko družbenega življenja in razvajenost jarške mladine, ki v klubu ni videla dovolj za preživljanje prostega časa.

Ni dovolj, da klubu kupimo radio z gramofonom, da mladini v Zalogu ni dostopna neizkoriščena soba, ki naj bi služila kot »spominska soba« in da imajo prek dva tisoč knjig, ki jih nimajo kam dati, niti na polico ne, ker je pač nimajo — o tem in o dobrih uspehih v športu, o organizaciji predavanj in o drugi klubski dejavnosti je spregovorila predsednica kluba Zalog Dora Rože. Predsednik mestne konference ZMS Borut Miklavčič je prisotne seznanil z oblikami dela terenskih organizacij in prikazal stanje v klubih v Ljubljani, Poudaril je tudi, da dosedanje vodstvo TK ni opravilo svoje naloge, ker se je ukvarjalo le s klubi, moralo pa bi se z mladimi nasploh. Pojavilo se je tudi vprašanje o dveh terenskih organizacijah v naši občini, predvsem zato, ker je naše območje preveliko, da bi ga zmoglo predsedstvo ene konference. Vsi sodelavci TK so volonterji in pol dneva zaposleni ali pa imajo pouk.

O problemih v Počitniški zvezi je spregovoril Ernest Jazbinšek.

Ker so prisotni želeli vedeti, kako je bil razdeljen denar, namenjen mladinskim klubom v Ljubljani, je Igor Triller podrobno razložil financiranje dejavnosti v mladinskih klubih. Velike vsote denarja so bile razdeljene na drobne izdatke vsem klubom v Ljubljani, vendar je glede na njihovo veliko število to pomenilo bore malo. Zato sta se mestna konferenca ZMS in MC MK odločila, da letos osredotočita izdatke za adaptacijo le v dvanajstih klubskih centrih. Seveda to ne pomeni zapostavljanje drugih klubov, ki naj bi sodelovali s temi klubskimi centri. Ker so na konferenci razpravljali tudi o številnih mladih komunistih, ki smo jih na veliko sprejemali pred dvema letoma, pa njih dejavnosti ni čutiti, saj bi morali prav oni biti nosilci dela mladine na terenu, je vzroke navedel Zoran Savnik. Velika škoda je tudi bila, da bivše predsedstvo TK ni pripravilo poročila o delu v lanskem letu, tako da je razprava o tem morala odpasti.

Na koncu je prisotne pozdravil tudi predsednik občinske skupščine Moste-Polje Polde Maček in predlagal konferenci več smernic za delo mladinske organizacije, predvsem glede sodelovanja mladih v družbenopolitičnih organizacijah. Prav tako je poudaril nezainteresiranost in nedelavnost mladih komunistov, seveda ne v celoti. Poudaril je, da naj bi bila ena osrednjih nalog terenske konference razgibati mladino na terenu.

Pa poglejmo še na kratko program terenske konference za letošnje leto. Predvsem gre za kadrovsko utrditev TK, razne seminarje za TK in klube ter za popularizacijo izobraževalne dejavnosti delavske univerze. Med drugim je v programu tudi ožje sodelovanje z drugimi družbenopolitičnimi organizacijami na terenu, mentorstvo klubov s strani gospodarskih organizacij in organizacija dneva mladih Moščanov, kjer naj bi se vsaj enkrat letno zbralo čimveč mladine na različnih srečanjih.

Na koncu so izvolili še novo predsedstvo, ki je imelo prvo sejo že 19. februarja. Naj sporočimo še to, da si mladi Moščani žele sodelovanja z vsemi in da se sestajajo v prostorih Ob Ljubljanici 42 vsako soboto ob 15. uri.

A. K.

Na obisku pri rejcu kanarčkov

Vrvivčki v Pugljevi ulici

V Pugljevi ulici št. 17 na Kodeljevem stanuje Jože Janežič, ki se skupaj s svojo ženo Pepco že 30 let ukvarja z rejo kanarčkov.

Na vprašanje, kako to, da se je odločil za tega konjička Jože odgovarja:

Nekega dne, bilo je pozimi leta 1939, me je znanec povabil na razstavo ptic. Tam sem dolgo in z zanimanjem opazoval kletke, v katerih so čivkale in brlizgale te prijetne živalce. Naposled sem zatrdno sklenil, da tudi sam poskusim, čeprav nisem imel nikakršnih izkušenj. Domov sem prinesel 9 gnezdecev in tako se je začelo.

Jože Janežič: »Vsako leto vzredim približno 80 kanarčkov«

Že naslednjo zimo je Jože na državnem tekmovanju prejel prvo nagrado za svoje štiri vrvivčke (vrsta kanarčkov — najboljšh pevcev), ki so mu prinesli kar 354 točk od 360 možnih. Kmalu je postal član ljubljanskega društva za varstvo in vzgojo ptic, ki danes združuje v Ljubljanskem okolišu 96 rejcev in 400 podpornih članov. Od leta 1945 pa vse do leta 1968 je bil Jože tudi predsednik tega društva in je danes njegov najstarejši aktivni član.

»Svoje kanarčke,« pravi Jože, »sem razstavljal že povsod po Sloveniji, na Hrvaškem in v sosednji Avstriji. Vsako leto vzredim približno 25 parov za razplod. Na razstavah sodniki ocenjujejo kvaliteto petja in barvo. Čim globlji glas ima ptiček, tem bolje je ocenjen. Sodniki so zelo strogi in ko tekmujejo kanarčki v konkurenci za najlepšo barvo, poleg barve ocenjujejo tudi velikost ptička, držo, operjenost in druge kvalitete.

V množici strokovnih nadrobnosti, ki smo jih slišali iz ust zgovornega možaka, je tudi naslednja zanimivost: kanarček – vrvivec poje z zaprtim kljunčkom, tako imenovani čivkarji pa z odprtim. To pomeni, da se slednji glasno dere in tako vse glasovne zmogljivosti požene navzven in v višino, medtem ko vrvivček s pridušenim gostolenjem, ki je podobno grulje-nju, producira mogočne in čudovite melodije.

Na tekmovanjih se pomerijo v petju štirje kanarčki skupaj; posameznik lahko zbere največ 90 točk — skupaj torej 360. Na lanskoletnem državnem prvenstvu (bilo je v Ljubljani) so njegovi štirje vrvivci odnesli III. nagrado medtem, ko so tisti, ki so tekmovali v konkurenci za najlepšo barvo, s 345 točkami pospravili kar prvo nagrado. Bili so namreč barkrene barve, ki je posebno cenjena.

»Največje veselje in zadoščenje« — pravi Jože — imam ob koncu leta, ko lahko na razstavah pokažem lepo kolekcijo kanarčkov, ki sem jih vzredil čez leto. Že kar naprej vem, da mi ena od nagrad sigurno ne bo ušla.

Res je, Jože nam je pokazal zelo bogato zbirko priznanj v obliki diplom in praktičnih nagrad. Med njimi so tudi dve dragoceni kristalni vazi. Vsaka je vredna 300 dinarjev. Tu je še ročna ura, električni brivski aparat in druge praktične nagrade.

Treba je resnično imeti veliko veselja, dobre volje, ljubezni, časa in tudi potrpljenja, če hočemo zadovoljiti potrebe in zahteve teh občutljivih in nežnih ptičkov, v katere sta zakonca Janežič dobesedno zaljubljena. O tem koliko dela je s kanarčki nam priča tudi dnevnik, ki ga Jože zelo vestno vodi. V njem smo našli tudi podatek, kdaj si je samička spletla gnezdece in začela valiti, kdaj so mladiči obročkani, njihove številke na obročkih za vsako gnezdece posebej in kakšno hrano morajo uživati. Pri Janežičevih ne potrebujejo nobenega glasbila ali sodobne glasbene skrinje. Njihovi mali pernati pevci po cele dneve ubrano gostolijo v veselje in ponos obeh zakoncev.

Jože Kokalj — osemdesetletnik

»Samo delo me krepi!«

Če ste se peljali po lepi asfaltni cesti proti Litiji, ste pred Dolskim na levi strani lahko opazili prijetno vasico Petelinje, ki se je stisnila ob podnožje hriba. Že s ceste je videti lepo živo rdeče prepleskano in na novo preurejeno hišo, v kateri je pred osemdesetimi leti ugledal luč sveta JOŽE KOKALJ.

Potem ko je tukaj preživel najlepša otroška leta je gulil hlače po klopeh Dolške osnovne šole, je nekaj časa delal doma na očetovem posestvu.

JOŽE KOKALJ

»Ravno ko sem se pripravljal čez veliko lužo s trebuhom za kruhom, je povzel jubilant« mi je umrla mati. V pičlih štirih dneh jo je pobrala pljučnica. Oče mi je za potne stroške stisnil v žep nekaj goldinarjev in podal sem se — mlad in neizkušen — v širni svet. V Ameriki sem k sreči imel brata, ki mi je preskrbel delo v rudniku železne rude v bližini Minnesote. Pa nikar ne mislite, da sta se tam cedila med in mleko. Kmalu sem se na svoji koži prepričal, da je kruh v tujini zelo grenak.

Očanec mi je pokazal roke in pristavil:

»Poglejte, tule na gornji strani roke sem imel krvave žulje, ker sem pri nakladanju železne rude v vagončke kratko lopato vsakokrat močno upiral v koleno. In to težaško delo je trajalo dnevno po 12 ur. Pozneje sem dobil lažje delo kot minerec. Zaslužil sem še kar dobro. V dveh in pol letih, kolikor sem bil v Ameriki, sem poslal očetu domov 2000 goldinarjev in še s seboj sem jih ob povratku prinesel 700. Če računamo, da si v tistih časih lahko za 100 goldinarjev kupil par volov, sem privarčeval kar čedne denarce. Seveda sem sem moral marsičemu odreči in pošteno delati.«

Ker se je Jože 1911 vrnil domov, je takoj oblekel vojaško suknjo. Najprej je služil v Celovcu, nato v Zagrebu in tik pred izbruhom prve svetovne vojne v Budimpešti, od koder je romal naravnost na fronto v Sremsko Mitrovico. Od tu so njegov regiment poslali na vzhodno bojišče v Galicijo in ko je tam zavladalo začasno zatišje, so odrinili na italijansko bojišče na Pijavo. V tej človeški klavnici je tudi Jože videl in okusil marsikaj tistega, kar je sloviti ameriški pisatelj Ernest Hemingway opisal v svojem romanu Zbogom orožje. 7 let je Jože nosil vojaško suknjo, žvečil komis, se potikal po rovih domala vseh evropskih bojišč in doživljal vse grozote vojne. Za službo ranjki avstroogrski monarhiji, ki je poslala milijone mladih mož in fantov v nesmiselno vojno, je bil tudi Jože odlikovan s srebrnim križcem Franca Jožefa in še z drugimi odlikovanji.

Po končani vojni je bil 6 let župan v Dolskem, leta 1932 pa je nastopil službo zastopnika Vzajemne zavarovalnice — po osvoboditvi DOZ. Tu so ga tudi upokojili. Njegova družina je med vojno aktivno sodelovala v NOV, saj so bili kar štirje njegovi otroci v partizanih, in sicer Jože, Milan, Vikica in Ivan, (ki je leta 1943 padel), medtem ko je bil on sam sekretar OF in ima tudi priznana dvojna partizanska leta od leta 1942. Z ženo Marijo pa sta bila odlikovana z redom zaslug za narod s srebrnim vencem.

Našega slavljenca smo vprašali, kaj ga drži pokonci tako čilega in zdravega.

»Samo delo in zopet delo,« se je odrezal in pristavil: »Vsako jutro vstanem ob 4,30 skuham hčerki, ki hodi v službo, čaj, potem opravim v hlevu in v staji. Nakrmiti je namreč treba kravo, telička in tri pujske. Tudi koso še vzamem v roko, spomladi in poleti. Pa na zob ga tudi rad dam kak kozarček. Veste, moje načelo, ki se ga držim že od mladih nog, je: Zgodaj spat in zgodaj vstat!«

Jožetu Koklju želimo, da bi dočakal še veliko zdravih in zadovoljnih let!

F. F.

Mavec, aminopirin in smučke

Tako bi lahko na daljši način opredelili smučarski tečaj (šolarjev v šolskih počitnicah). Kdor je bil kdaj na takem tečaju, ve, da so to res osnovni rekviziti vsake smučarskega tečaja — poleg snega seveda.

Potem bi tu lahko pisali še o tistem upravniku planinskega doma, ki je prodajal razglednice z vračunano ceno znamke, te pa nisi dobil prej, preden nisi razglednice izpolnil in opremil z naslovom: Dragi domači! Tedaj je sam svojeročno prilepil znamko. Rezultat cenzure je bil, da je bila razglednica, na kateri je bil dom ocenjen s labo oceno (dokaj upravičeno), vrnjena pošiljatelju. Pa o tem drugič, namreč v prihodnji številki, ko bomo pisali o šoli v naravi, ki smo jo letos prvič izvedli tudi v naši občini.

Vsake zimske počitnice je vsa Gorenjska, vse bolj pa tudi Dolenjska, polna nadobudnih ljubljanskih šolarjev. Vidno mesto med njimi zavzemajo šolarji iz naše občine, saj je verjetno največ organiziranih tečajev s strani šol in delovnih organizacij prav iz naše občine. V letošnjem veselem času so organizirale osnovne šole Vide Pregarc, Jožeta Moškriča, Ketteja in Murna in Sostro, dalje moščanska gimnazija in delovni kolektivi Saturnus, Javna skladišča in Papirnica Vevče kar 14 smučarskih tečajev, ki se jih je udeležilo približno 500 otrok od 1. razreda osnovne šole do 4. gimnazije. Kolikor imamo poročil, povsod pravijo, da je bilo krasno, kljub letos skopi zimi. Toliko lepše je bilo zato vreme, pa tudi pogoji, v katerih prebijajo otroci tečaje, so iz leta v leto ugodnejši. Letos niso na nobenem tečaju več spali na slamaricah, šem pa tja so se še stiskali po trije na dveh posteljah, a hrana je bila povsod dobra. Vsi tečaji so minili brez težjih poškodb, bilo pa je vseeno nekaj »gipsov« brez katerih pa seveda ni smučanja. In še cena: poprečje prispevka, ki so ga morali plačati tečajniki za enotedenski tečaj, je okoli 140,00 din, pri čemer je vračunan že prevoz. Seveda, upoštevati je treba, da je za vse šolske tečaje plačala vaditelje smučanja občinska zveza za telesno kulturo, za tečaje delovnih kolektivov pa so te stroške nosili kolektivi sami. Na večini šol so učenci ob začetku drugega polletja pisali za šolske ali domače naloge spis, kako so preživeli počitnice. Nekaj teh, morda o vsakem tečaju po en krajši prispevek, bomo objavili v prihodnji številki (ki bo zagotovo po športni strani še vedno smučarska, zahvaljujoč novozapadlemu snegu). Gotovo bo za bralce zanimivejše, da jim o tečajih povedo otroci sami, kot pa o njih zvedo od že vkalupljenega vsakoletnega poročevalca. Poleg tega dolgega uvoda bodi njegova edina naloga le še to, da pove, kako so se vsi tečaji zaključili s tekmami in kako so te uspele.

Na tekmah smučarskih tečajev tovarne Saturnus, ki so bili v Kranjski gori, so se tečajniki pomerili v smučanju in sankanju. Med smučarji so bili najboljši v svojih skupinah: Dušan Kuhar in Primož Pogačnik ter Tomo Matos in Peter Jankovič. V sankanju je med fanti zmagal Andrej Cvar, med dekleti pa Babi Miklavčič.

Na tečaju osnovne šole Kette-Murn, ki je bil v Žireh, so bili najboljši: Niko Javornik, Matjaž Prijatelj in Lučka Smoljan.

Šolarji iz Polja so bili v dveh izmenah na Srednjem vrhu nad Martuljkom. V prvi izmeni sta bila v svojih vrstah najboljša Bojan Fekonja in Bojan Jernejc, v drugi izmeni pa Milan Šinko in Jože Regovec.

Najboljši na tečaju šole Vide Pregarc, ki je bil kot že vsako leto na Javorniškem rovtu nad Jesenicami, so bili: Milan Dragovan, Matjaž Rozina in med dekleti Janja Turek, ki je premagala večino fantov.

Tudi Sostrčani so bili na Javorniškem rovtu, med njimi pa sta bila najboljša smučarja Miran Selan in Matjaž Mihelič.

Tudi šola Jožeta Moškriča ima svojo stalno postojanko, in sicer Planino pod Golico, odkoder potem dostikrat odidejo na smučanje na Španov vrh. Najboljši na njihovih tehmah sta bila: Mitja Špruk in Milan Ambrož.

Toliko imamo poročil s tečajev; toda tekme so imeli še gimnazijci, ki so smučali v Sodražici (pod Travno goro), otroci iz Javnih skladišč, ki so v dveh izmenah smučali v Kranjski gori, in otroci Papirnice Vevče, ki so smučali na Veliki planini.

Najboljši z vseh tekmovanj, pa še drugi, učiteljem telesne vzgoje že znani »smučarski asi«, pa so nastopili na občinskem prvenstvu v smučanju, kjer so se borili tudi za pravico nastopa na prvenstvu Ljubljane in Slovenije, pa seveda še za občinske prvake. O tem pa na drugem mestu.

Za spomin še skupni posnetek tečajnikov

Kratke iz športa

Tudi letos bo organizirala občinska zveza za telesno kulturo Moste-Polje občinsko prvenstvo v smučanju, ki se ga udeležujejo predvsem člani delovnih kolektivov in ekipe krajevnih skupnosti. Tekmovanje bo sredi marca ali v začetku aprila. Tekmovalci bodo razvrščeni v starostne kategorije pri moških (od 18—30 let, 30—40 let in nad 40 let) ter v 2 kategoriji pri ženskah (od 18—30 let in nad 30 let.) Pokrovitelj tekmovanja bo kot vsako leto predsednik občinske skupščine Polde Maček.

*

Gimnastična šola, ki jo v naši občini vodita Semjon Karagazjan, trener naše državne telovadne reprezentance in Janez Brodnik, naš olimpijec in eden najboljših telovadcev v Jugoslaviji, odlično napreduje. Skupino najboljših bo prevzel Janez Brodnik še na posebne trenige. Pravi, da se znajo iz njih razviti dobri telovadci. No, ti »dobri telovadci« hodijo sedaj v glavnem še v 3. in 4. razred osnovne šole!

*

V zimski rokometni ligi, ki se — kot vsako zimo — odvija v dvorani Tivoli, sodelujeta tudi oba kluba iz naše občine: Slovan in Partizan Polje. Največ uspeha imajo člani, ki so v vodstvu I. jakostne lige in bodo verjetno tudi končni zmagovalci. Poljčanke in Slovanovke (vsake v svoji jakostni skupini) igrajo s spremenljivim uspehom. Obojim pravzaprav služijo te tekme za uigravanje nove ekipe za spomladanski del sovenskega prvenstva.

*

Zvedeli smo, da so v letošnjem občinskem proračunu odobrena sredstva za izdelavo projektov za gradnjo telovadnic v Polju in v Zeleni jami. Zvedeli pa smo tudi, da mislijo graditi te telovadnice zopet po standardnih merah (še izza avstrijskih časov), po katerih

Občinski prvak v veleslalomu med starejšimi člani ACO MARGUČ

nima prostora v telovadnici niti odbojkarsko igrišče, kaj šele košarkarsko (žal košarke v ranjki Avstriji še niso poznali). Sicer pa je to že splošna bolezen. V danes vsem znani Skenderiji v Sarajevu, ki so jo zgradili s takim pompom in stroški, ni moči igrati rokometnih in odbojkarskih tekem. Taki sta tudi opevani novi dvorani v Idriji in Kanalu . . . in tako naj bo tudi pri nas. Ob supermodernih kopalnicah in garderobah, hodnikih v mozaiku (kar vse se dela v telovadnicah) ni denarja za nekaj metrov širšo in daljšo preprosto telovadnico. Res se sprašujemo, kaj na primer bolj potrebujemo: prostor za kozo in konja (to sta telovadni orodji) ali pa pokrit športni prostor, kjer naj bi se odvijalo življenje mladine v zimskem času. Enako velja za vso Zeleno jamo. Ali morda ne potrebujemo v Mostah prostor, kjer bi bilo mogoče v zimskem času odigrati košarkarsko, morda celo rokometno tekmo?

Divja vožnja na veleslalomski progi

Prvenstvo osnovnih šol v smučanju

Prizorišče za smučarska prvenstva naše občine je sedaj postala že nezamenljiva Kranjska gora. Kolikor bolj pripravljamo tekmovanje v okolici Ljubljane, tem bolj nas snežne razmere silijo, da so tekme potem na Gorenjskem. Le prvo šolsko prvenstvo naše občine je bilo izvedeno doma, in sicer leta 1963 na Vnajnarjih nad Besniško dolino. Od tedaj naprej — in tudi letos — pa so tekme v Kranjski gori. Letošnje tekmovanje je bilo spet kvalitetnejše od lanskega, predvsem pa tudi pestrejše. Prvič je bilo izvedno kar v osmih kategorijah, in sicer začenši od cicibanov pa do mlajših mladincev in mladink. Vse šole so imele pred tem prvenstvom svoje tečaje in svoja šolska prvenstva. Najboljši s šolskih tekem so šele lahko nastopili na občinskem prvenstvu, ki je zopet kvalifikacija za naprej, za področno prvenstvo Ljubljane in to zopet naprej za republiške pionirske zimske igre, ki jih letošnje leto organizira društvo prijateljev mladine. Ta organizacija je tudi pomagala pri izvedbi našega občinskega prvenstva, ki ga je v krasnem vremenu izvedla občinska zveza za telesno kulturo.

Rezultati:

Cicibanke: 1. Suzana Blažil (KM) 23,0; 2. Mojca Cuderman (KM) 26,0 in 3. Mojca Hafner (P) 31,2.

Cicibani: 1. Tomi Virk (VP) 18,8; 2. Uroš Jasenc (P) 20,5; 3. Matjaž Peterca (S) 20,5; 4. Matjaž Terček (KM) 21,9; Jani Virk (VP) 23,2.

Mlajše pionirke: 1. Zvezda Engelman (JM) 20,8; 2. Irena Hočevar (KM) 22,8; 3. Irena Kovačič (KM) 23,2; 4. Irena Blejec (KM) 24,2; 5. Darja Resnik (JM) 26,4.

Mlajši pionirji: 1. Branko Kunaver (JM) 37,3; 2. Bojan Novak (VP) 38,8; 3. Bojan Fekonja (P) 39,3; 4. Tomo Vrhovec 41,8; 5. Andrej Jeras (oba KM) 42,0.

Starejše pionirke: 1. Janja Turek (VP) 40,2; 2. Lučka Smoljan (KM) 43,1; 3. Tatjana Kunšič (VP) 43,2; 4. Majda Bregant (KM) 45,6; 5. Tanja Roš (P) 45,8.

Starejši pionirji: 1. Marko Jurjevc (VP) 47,0; 2. Matjaž Rozina (VP) 47,9; 3. Sašo Jeraj (JM) 50,2; 4. Lado Košiček (KM) 51,6; 5. Bojan Novak (P) 53,7.

Mlajše mladinke: 1. Barbka Blejec (KM) 45,5; 2. Darja Mrak (S) 51,9; 3. Mateja Colja (VP) 53,8; 4. Sonja Bricman (JM) 54,9; 5. Elena Tasevski (P) 56,3.

Mlajši mladinci: 1. Peter Lovšin (KM) 46,6; 2 — 3. Dušan Lozinšek in Matjaž Fuks (oba VP) 54,6; 4. Mitja Špruk (JM) 54,8; 5. Niko Javornik (KM) 56,1.

Ekipe:

1. osnovna šola Ketteja in Murna;
2. osnovna šola Polje;
3. osnovna šola Jožeta Moškriča;
4. osnovna šola Vide Pregarc;
5. osnovna šola Sostro.

Nastopilo je 135 tekmovalcev in tekmovalk z vseh 5 šol naše občine.

V pomoč

Oživljanje tradicij nam pomaga, da se bolje zavedamo svojega poslanstva, da vemo, kaj je bilo že narejenega in da moramo napraviti kaj več. Daje tudi občutek da nismo sami, da smo nasledniki nosilcev neke dejavnosti, ideje, za kar pač gre — in to nam daje novih moči pri delu.

Tako nekako kar drži in kot si je vsa naš družba v lanskem letu klicala v spomin dogodke minulih 50 let dela ZKJ in SKOJ, smo se tudi športniki spominjali 50-letnice jugoslovanskega olimpijskega komiteja, Moščani in Poljci pa svojih jubilejev. Najpomembnejši je bil tisti, ki ga je slavil nogometni klub Slovan: 50-letnico. Dostojno so ga proslavili in tudi tu se jih bomo spomnili. 40-letnico so slavili pri NK Slavija, TVD Partizan iz Most pa je 15-letnico svoje telovadnice praznoval prav na izviren, (moščanski) način: 29. novembra 1954 so slovesno odprli novo telovadnico tega društva, ob jubileju po 15 letih pa je bila telovadnica slovesno zaprta kakih 15 dni, ker je dotrajala toplovodna napeljava.

— — —

Šalo vstran in pridružimo se lanskoletni epidemiji jubilejev. In sicer tako, da pogledamo, kakšne tradicije nosimo. Ali smo imeli v športih, ki so sedaj vodilni in kvalitetni v naši občini, kake predhodnike. Kdo so bili? Za zanimivost pa jim postavimo ob bok še naše sedanje ase. Predvsem z namenom, da bi naš »jubilejniški« namen bil izpolnjen in obrodil sadove — korist za telesnokulturno dejavnost; še večje zanimanje mladine in večje razumevanje (to se bere: denar) občinskega proračuna.

KOŠARKA

Na turnirju košarkarskih ekip v Dolu v organizaciji TVD Partizan Dol je sodelovala tudi ekipa TVD Partizan Zalog.

Ekipa ni bila kompletna in je zato zavzela zadnje mesto. Hkrati pa je to uspeh, da so se fantje upali pomeriti svoje moči z ekipami, ki igrajo košarko že dalj časa in imajo boljše pogoje za delo v društvu.

Rezultati: TVD Partizan Dolsko : TVD Partizan Zalog 68 : 42; Podgorica : TVD Partizan Zalog 62 : 48.

Vilko Sluga